

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι διὰ τὸν κατηγορούμενον
καὶ ὄχι ὁ κατηγορούμενος διὰ τὴν δικαιοσύνην.

EDOYARD LABOYLLAH.

Δίδει μικρὰν ὁ ἔρως
Ζωὴν, ἀλλοίαν, ἔκτακτον, καὶ ἔπειτα νεκροῦται.
Ὁ βίος ὅλος, ὠχρῆς ἢ ὄψις, ἀλλοιοῦται,
Καὶ ζῶντες ἔτι θνήσκομεν οἰκτρῶς καὶ παρακαίρως.

Δ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὅχι. Ὁ ἄργυρος, μὲ ὅσα δήποτε καὶ ἂν λέ-
γῃσι, δὲν εἶναι λάβα τοῦ Ἄδου: εἶναι καλὸν
ἐμπόρευμα· ἀλλὰ τὸ πωλῶσι πολὺ ἀκριβῶς.

P. S. DE. BÉRANGER.

ΕΙΣ ΩΧΡΑΝ ΜΙΚΡΑΝ ΚΟΡΗΝ.

Κόρη, διατί τὰ ῥόδα τῆς μορφῆς σου τῆς γλυκείας,
Αἴφνης ἔγειναν ὠχρά;
Πῶς σ' ἀφῆκεν ἡ φαιδρότης τῆς μικρᾶς σου ἡλικίας
Καὶ ἡ πρώτη σου χαρά;
Μὴ κανὲν ἐκ τῶν πολλῶν σου ἀπωλέσθη ἀθουμάτων;
Κόρη διατί θρηνηεῖς;
Πῶς ἡ λάμψις ἀπεσβέσθη τῶν ὠραίων σου ὀμμάτων;
Πῶς ὁ ἦχος τῆς φωνῆς
Καθὼς πρότερον δὲν εἶναι θορυβώδης ὡς παιδίου;
Διατί μελαγχολεῖς;
Διατί αἱ παρειαί σου ἴχνη φέρουσι δακρύου;
Πῶς ὀλίγον ὀμιλεῖς;
Μὴ ἀπώλεσας τὸ τέκνον τῆς μεγάλης σου πλαγγόνης;
Μὴ ἐθραύσθη ἡ μικρά;
Πῶς ὡς ἄνθος μαραιμένον ὑπὸ τῆς πνοῆς χειμῶνος
Κλίνεις τόσον νεαρά;
Ἦ, ἐκ τοῦ κλωβοῦ του μήπως ἐδραπέτευσ' αἰφνηδίως
Τὸ ὠραῖόν σου πτηνόν;

Σπόγγισον τὸ δάκρυ, κόρη, ὁ χρυσοῦς μας φεύγει βίος...

Πλὴν ἴδου πρὸς οὐρανὸν

Σὲ συνέλαβον νὰ αἴρῃς ἱκετευτικὸν τὸ ὄμμα

Ὡς ἐὰν ἐξήτεις τί . . .

Μὴ ἐρυθριάς, παιδίον, ἄρες νὰ εἴπῃ τὸ στόμα

Ὅτι ἡ ψυχὴ ζητεῖ. . .

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΖΗΣΗΣ;

Θελεῖς νὰ ζήσης; Ἀσπλαγγνος, ἀναίσθητος νὰ εἶσαι,
Θνητὸν ποτὲ νὰ μὴ πονῆς, ποτὲ νὰ μὴ λυπῆσαι.
Νὰ βλέπῃς τὴν πυρκαϊάν καὶ σὺ νὰ μὴ τὴν σδύνης,
Νὰ βλέπῃς τὸν πνιγόμενον καὶ σὺ νὰ τὸν ἀφίνης.
Θελεῖς νὰ ζήσης; Λάκτιζε τὰ δάκρυα τοῦ πόνου,
Καὶ τὸ συμφέρον δίωκε τοῦ ἐαυτοῦ σου μόνου.
Μίσα τοὺς ἄλλους, συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ οἰκείους,
Καὶ ἀπεχθάνου ἅπαντας· θεώρει τοὺς θημίους.
Φιλότιμον! . . . τί τ' ἀγαπᾷς; τί παρ' αὐτοῦ προσμένεις;
Τὰ φύλλα τῆς καρδίας σου, ὦ δύστηνε, μαραίνης.
Καὶ τήκεσαι, καὶ καίεσαι, καὶ ἡ ψυχὴ σου φθίνει,
Ἐνῶ ὁ ἄλλος σὲ γελά, ἢ καὶ σὲ κατακρίνει!
Θελεῖς νὰ ζήσης; Ἄφησον εἰς ἄλλους τὴν καρδίαν,
Εἰς ἄλλους τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν εὐαισθησίαν.
Παίξε καὶ σκίρτα εὐθυμος καὶ πίνε ῥητινίτην,
Καὶ μὴ κρατεῖς εἰς χεῖρας σου αἰεὶ τὸν διαβήτην.
Τί εἶν' ὁ κόσμος; ὄνειρον ἀπατηλόν, στιγμαῖον. . .
Ἐνῶ νομίζεις ὅτι ζῆς εἰς εὐθυμίαν πλέων,
Ἐπέρχεται ὁ θάνατος καὶ στωϊκῶς σ' ἀρπάξει,
Καὶ τότε; . . . ἡ κυπάριστος τὸν τάφον σου σκιαῖζει!
Τί εἶν' ὁ βίος; Ἐν μηδέν! τὸ φῶς εἶν' ἡ ἀρχὴ του,
Ἄλλὰ σκιά τὸ τέλος του, κ' ἀπάτη ἡ πνοή του.
Ἀπάτη, ὄναρ καὶ σκιά, κ' ἐκλείπουσαι ἐλπίδες,
Ἄς περιμένεις πάντοτε, πλὴν πώποτε δὲν εἶδες.
Ἰδοὺ ὁ βίος τῶν θνητῶν! . . . ἄρα πρὸς τί λυπεῖσαι;
Μὴ αἰωνίως νεαρὸς, ὦ δυστυχῆ, θά εἶσαι;
Δός λάκτισμα εἰς ἅπαντας, ἀπόρρευε τὸν πόνον,
Σάρκαζε πάντα πανταχοῦ καὶ λάτρευε σὲ μόνον.
Ὡ! τί φροντίζεις εἰς αὐτόν, ἢ τί διὰ ἐκεῖνον;
Ὁ κόσμος οὗτος ἐξίσοι τὸ ῥόδον μὲ τὸ κρίνον.
Κακὸς ἂν εἶται ἢ καλὸς ὁ κόσμος δὲν φροντίζει,
Μὲ τὸ συμφέρον ἕκαστος τὸ βῆμά του ῥυθμίζει.
Μὴ τάχα ἐν τῷ ἔρωτι ζητεῖς παρηγορίαν;
Ὡ! οἴγησον! . . . τὴν ὄψιν του πιστεύεις τὴν ἡδέεαν;
Εἶναι ὁ ἔρως ἄδυστος, μαρτύριον καὶ μνημα,
Καὶ σάραξ τρώγων ἐν κρυπτῷ τοῦ βίου μας τὸ νῆμα.
Θελεῖς νὰ ζήτης; δίωκε τοὺς κώμους, κ' οἶνον πίνε,
Καὶ τότε μόνον ἀνεκτὸς ὁ βίος θά σοι εἶναι.